

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell växlade åren 1780-1811 Ep...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:7

National Library
of Sweden

B. R. E. F. Ifrån Hr Baron Georg F. Silfwerhielm, Fänrik vid
Nerike och Wärmlands. Regemente *), till Fru Brita Eleonora
Gjörwell; dat. Upsala, d. 2. Mart. 1787.

Innehåll:

1) Usagter. 2) Maskerade. 3) Lärdom och
Pedanterier. 4) Adj. Knöds Egenheter. 5) Vän-
skapens Bestämn. 6) Fredsmäkling emellan
Päst. Lathau och Baron Silfwerhielm.

Min Egen Lilla Syfter.

Widrigt bör jag bannas, straffas — men icke med
min lilla Syfters beständiga ogunst — of emellan bör
aldrig iniconsequencier ihogkommas; de tilhöra så til Sjäns
der war Caractere, men betydja i sig sjelf ingen ting i ans-
seende til våra Hjertans Döjelser; så förhåller det sig werke-
ligen med mitt ohöfliga Uppförande under min sista wä-
relse i Stockholm; icke Glömska och ännu mindre förefatt
wäld mitt uteblifwande från Bellevue; alla dagar förnya-
des mitt Beslut tillika med min åstundaw at hälsa på
min lilla Syfter, men mina många göromål för egen och
andras Räkning upptogo så min Tid, at ingen för mig blef
öfzig til detta nöje; icke ens Dagen före min afresa, då
jag så wist förefatt mig at åtminstone munteligen få göra
min usagte, war mig lemnad en så lång stund, som jag
til denna lilla Promenades behöfde. Gör ingen tillämpning
på mig af gamla ordspråket: qui s'excuse s'attuse — skun-
jag tyckes förtjena den — jag usagtar mig ej af öfvertygelse
om något begånget Brott emot Vänskapet — men jag wille
äppen at min förfælse ej skulle hafva sken därpå.

* Studerande Theologien i Upsala, för at nu snart blifwa Päst. Glade

Gjörwelliana
Collectio

Glade jag vetat at min lilla Syfter gått på Masqueraden,
så hade jag kanske blifvit lockad at deltaga i detta nöje; es
huru utfrösamare och mera tilfredsställande nöjen up-
togs min tid, hade jag torde hånda ej kunnat emottå-
den feststelsen, at få vara i min lilla Systers Sällskap på et
ställe, där jag tycker mig se huru hennes qvickhet, fina ma-
lite och glattighet juft måtte råka sitt Element: men jag be-
klagar dock ej detta förlorade nöje, så länge jag äger hopp at
få njuta andra i hennes Sällskap som äro mera dyrbara —
mera förnöjande. Et Samtal i Vänskapens Språk om den tjuf-
lighet vänskapen meddelar fina rätta Dyrkare — En öm hog-
komst af miste eller bortfarne vänner — en glattig Promenade
utmed den vackra Sjöstranden på en djuf Sommardag — Se
där de ofskattbara nöjen som jag ännu hoppas få njuta
i min lilla Systers Sällskap; dom då om jag bör em tänka
på en försummad Masquerade.

Återkommen til detta Lärdomens Säte låter jag dageligen
i mitt slufvud inströmma Lärdom och Pedanterie från alla
sidor — jag hoppas at efter 5 månaders vistande härstädes
icke mera behöfva af dega varor, och ehuru jag ej kan säga
at jag finner min varelse här så ledsam, skal det ändå vara
mig af hjertat kärt, at denna beredelser Tid til mitt tilkomande
värf löper til ända. Kunnigheten är skapad för at vara sina
medmänniskors nyttig, och hvad verkelig nytta gör det, at jag kan
gladdra några glötor latin, och illa explicita några Psal. Es
braiska — mais il faut parler par là. Glade jag ej et vigtig
gare ändamål än at allenast blifva Präst, så kunde jag al-
drig utihärda med denna ledamma preamble; men sedan
jag börjat finna vigten af det Stånd jag tänker gå in uti,
har jag äfven börjat anse mina förbindelser på en annan
sida.

Min afsnad härstädes är endast deleid emellan Studierna
och några få goda vanners sällskap, ibland hvilkas antal

Adjunkten Knös äger förste Rummet. Dess kärslöffulla och
goda Hjerta, dess uplysta Nett, dess vidsträckt Kunskaper och framför
allt den ömna och ynnigtiga Vänskap jag af honom fått röna, hafva
så bundit mitt Hjerta vid hans, at jag skulle anse den tillfällighet
för en af minna största olyckor, som skulle uplösa detta Vänskaps-Band
öf emellan. Hvilken lycka at äga några så ynnigtiga Vänner! Jag ser
intet bland jordiska Formäner (en älskvärd Hustru undantagen)
som kan härvid förliknad. Jag kommer härvid ihåg huru väl Fru
Nordenflycht teknat Värdet af en Vän:

När under mältn och mörka Dimmor,
När längtan friks af falska Klöpp:
Vi råka några sannings Strimmor,
Som dyckans Tomhet täcka öpp;
Ja värjes man vid all den fländ,
Som Klöpen kallar Luft och dycka,
Ja börjar lednad sinnet trycka,
Ja är en Vän vår hela Värld.

En Vän som Hjertats Besvär låter
Och på en vink dess Språk förtär,
Hör den min Svaghet hvilat siter,
Hör den min Dygd sitt värde får:
En Vän som med en Hemlig Magt
Besfaller när han synes lyda:
En Vän, den djus och Dygder pryda
Och ger på Embets-dagen agt.

Hvilken vacker och kärslöffull beskrifning på beskaffenheten och
värdet af en Vän? Ack min lilla Dyffer! ju mera Sintelighetens förfö-
relser lemna öf, ju mera vi blifve öf själva lemnade — ju mera
värde får en öm och uplyst vän i våra ögon; i de ögnablick då
verldens förförelser — då Lättsinnighetens nöjen omge öf, jela
vi ofta mot Vänskapens Lagar och tycke öf icke behöfva det Hjälp-
men när åldren eller motgångarne göra flut på dessa Blandverk;
se då känne vi detta behöfvet och det så snycket starkare som
desa frammande nöjen lemnat en Tomhet efter sig i vår Sjal,
som kunde blifva öf skadelig om den icke ärfattes genom Vän-
skapens djufigheter. Men hvilken lång Apologie för Vänskaps-
pen och det til den som lika väl känner den som jag — ja!
äger

äger ännu mera örfarenhet i den saken än många andra! — Men
hvaraf Hjertat fullt är däraf talar munnen; man blir gerna mång-
talig då man kommer at söra på dens strängen som snåst behagar,
och desputem hvad ämne kunde jag ^{väl} afhandla som mera angeck de
Relationer som kunna vara of emellan?

Apropos — Cotteau och jag äro med hvarannan brouillerade —
genom några stickande och mindre deliata greckheter som han
behagade tillåta sig på min Räkning, blef jag retad at säga
honom sanningen något tvärt och förklara honom at jag ansåg
honom vara utan särdeles fasta och funda Principer hwarken i
et eller annat — Jag medger gerna at sådant var ganska obehörigt
på min sida — ty man har ej lof at dömma någon — men jag är
ock ty värr af Kött och Blod, och ännu ej kommen til den Stadga
i Carakteren då man ej exponerar sig för sådant Lappris. Emedler-
tid önskade jag at detta varit skjedd — jag är icke hans ovän för
en dylik ordvärdling — men jag vet han är hämdgirig; och ehuru
jag väl vet at han ej det minsta kan skada mig på et eller
annat sätt, tycker jag dock ej om at man vill mig illa. Om
lilla Syfter råkar honom, så stifta fred of emellan; jag är
färdig at göra allt som kan blidka hans vrede. Farväl för
denna gången. Jag tänker med första skrifva Fröken Beata til;
hon skal ha Bröllof i Maj månad; så se om jag kan få tid at
resa ner på et par dagar — mitt Hjerta är nu så beskafladt at
jag med nöje kan se denna Ceremonie. Gud ge både Hennes, min
lilla Syfter och öffiga goda värmer allt godt.

Sitzwerhielm.